

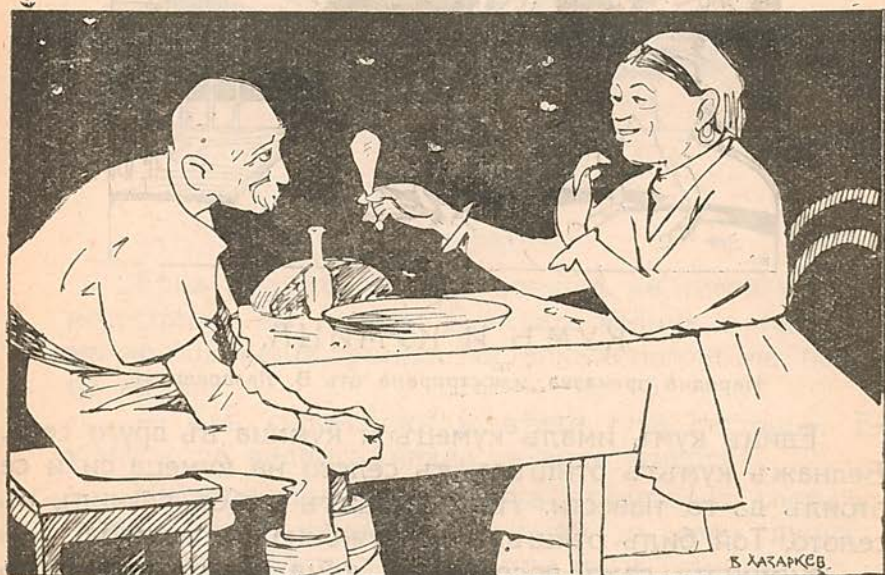
Когато останали въ паницата само две кжсчета, чакъ тогава кумицата се сѣтила и за кума си, та рекла:

— Вземи, куме, ти това кжсче, и азъ — другото!

— Благодаря, — отговорилъ той. — Днесъ е петъкъ, па и не ми се яде блажно.

— У-у, куме! — извикала кумицата, — какъ ли съмъ могла да изямъ цѣла кокошка!

— Ти изтопи само чорбицата — рекълъ кумътъ. — Кокошката изхвръкна презъ комина.

— Що думашъ, куме? Може ли сварена кокошка да хвръкне?

— Може, може, и то често се случва, кога срамежлива кумица прѣгошава кума си.

— Наистина, куме, да знаешъ колко бѣше ме срамъ, когато те видѣхъ, че дойде!

— И азъ разбрахъ, кумице, че много се срамувашъ, защото, докато не се наяде, не дигна глава да ме погледнешъ!

